

Fény sugar

Evangéliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Félé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

De az Isten...

II. Kor. 7:5-6.

Isten szembenáll övéinek a külső harcaival. Pál apostolnak bizony súlyos támadásokban volt része azért, mert Krisztusé és Krisztus követe volt s olyan üzenettel lépett fel Krisztus nevében, amely üzenet az idegeikre ment azoknak, akiknek szólt. Egy megfeszített, meggyalázott Megváltó mint Isten Fia; egy teológia, mely egyedül a Krisztusban való hitben látja az üdvösség útját, a törvény kikapcsolásával; egy önmagát megtagadó, minden világi élvezetről lemondó, kereszthordozásnak örvendő élet mint gyönyörűséges, boldog élet: ennek hirdetése hogyan váltott volna ki ellenmondást s ne hozott volna ellenállást, harcot! Harcot olyanokkal, kik a keresztyén gyülekezeten kívül éltek, de olyanokkal is, kik a gyülekezethez tartoztak (Csel. 20:29—30). De Isten szembenállt a külső és belső ellenséggel. Ezt tudhatjuk a ma számára is. Hogy ma a hívő keresztyénre, a hívők gyülekezetére, Krisztus egyházára nehéz harcok várnak, kétségtelen. Számoljunk ezzel s készüljünk fel rá. De pillanatra se felejtjük el, hogy Isten szembenáll övéinek minden ellenségével. Úr felette.

Isten szembenáll övéinek a benső félelmével is. Övéi is tudnak félni és remegni. Hiszen emberek ők is. Tudnak gyengeségükről, erőtelenségükről, önmagukban semmis voltokról. Eppen ők ismerik a sátáni erők félelmetességét. Bizony őket is el tudja fogni a félelem, az aggodalom: hogy-mint lesz az Úr ügyével, egyházával, övéivel! Ahogyan Pál apostol is bevallja magáról: »belől félelem«. De pillanatra se felejtjük el, hogy Isten szembenáll övéinek félelmével. Úr felette.

Isten övéinek a harcával és félelmével szembenáll és szembeszáll a maga vigasztalásával. Harc és félelem felett Úrrá lesz azáltal, hogy megvigasztal. Pált megvigasztalta. Mindenkit, aki harcban, félelemben alázatosan Istenre hagyatkozik, megvigasztal. Erőt, bátorságot, szilárdságot, békességet, megállást jelent Isten vigasztalása. Lángban állhat az egész világ, sülyedhetnek hajóóriások a tenger fenekére, recseghet-ropoghat az égboltozat felettünk, mozoghat a föld a lábunk alatt, kérdőjellel válhat számunkra még egyház, egyházi munka, egyház ifjúsága is, énekünk ez marad: »hogyha minden romba dül, Benned bízom egyedül.« Isten megvigasztaltjainak bizodalmas éneke ez.

Isten az övéit övéi által is megvigasztalja. Így vigasztalta meg Pál apostolt Titus által, aki hozta néki a korinthusi hívekre és állapotokra vonatkozó híreket. Övéit övéi által. Isten Lelke, »ama Vigasztaló« áll itt munkában. Akit betölt az Úr Lelke, az lehet eszköz mások megvigasztalására, arra, hogy ezek a mások: tusakodók, remegők, megfutamodni készüők, ha mindjárt »övéi« is, bízzanak, csendben legyenek, tétet hajtsanak, örüljenek. Igen, örüljenek. »Kívül harc, belől félelem, de az Isten«...

Küzdelmembe, könnyhullatásodba, vereségedbe, Úrhoz-kiáltásodba belekiáltom: »de az Isten...« Oh halld meg! Szívleld meg!

Ének földrengéskor.

A könnyes fák alatt mentem veled.
Sirtak, sirtak a fák fejünk felett,
mert szakadékok vonnak zord erők,
s hiányzanak a hősi hídvérők.
Mi tegnap egy volt... szertehull ma már.
Ma új határ és holnap új határ.
Es mindig új határhoz érkezünk,
ha egymás felé nyújtjuk bús kezünk.
Szívünkben szüntelen szelíd zene:
»Építeni, szeretni kellene!«
Tomba morajlás... reng, remeg a föld.
Valami távol újra összedőlt.
Szívünkben mégis dacos, szent zene:
»Építeni, szeretni kellene!
Oltárt rakni, fészket tapasztani,
vad ugarba ekét akasztani,
életre sebző, jószágos vasat!«
Moraj. Megint új szakadék hasadt.
Mindegy. Ne lankadj! Meghalunk, ha kell,
de a parancs szívünkben énekel:
»Építeni, szeretni szüntelen!«
Kősziklán állunk. Ostromló elem
nem ér... köröttünk mindenütt romok...
Szeressünk! Építsük a templomat!
Szívünk parancsa szüntelen dolol.
S útunk kiér a könnyes fák alól.

T. E. d. t.

Lehet...

Milyen álláspontot foglalunk el Istennel szemben?

Lehet Istent *sejteni*. De borzasztó dolog állandóan csak sejtésekből élni és sohasem jutni bizonyosságra. Balga ember, aki állandóan csak sejt valahol egy nagy kincset és sohasem ás utána. Az lrás beszél egy emberről, Kandakhé királyné komornyikjáról, nem birt tovább csak Isten-sejtésben élni. Kereste Istent. Es mikor bizonyosságra jutott, boldogan ment az Ó útján.

Lehet Istent *tagadni*, Róla tudomást nem venni és egy egész életet leélni úgy, mintha nem lenne Isten. Ki akadályozhat ebben? Hiszen szabad akaratunk van. Így az ember. De »rettenetes dolog az ébő Istennek kezébe esni.«

Lehet Isten elől *menekülni*. Ezt megteheti az ember anélkül, hogy tudatában lenne annak, amit tesz, azzal, hogy beleveti magát a munkába, lefoglalja magát úgy, hogy már nem talál időt arra, hogy Isten előtt elcsendesedjék, az Ó szavára hallgasson és figyelje az útmutatását.

Valóban sok lehetőség van. Lehet Istent sejteni, Ót tagadni, Előle menekülni, de más is lehet: lehet Istennel megbékülni, nyitott szívvel Óra várni és ez azt jelenti, hogy már itt e földön boldoggá lenni.

»Hogyan állok Istennel szemben?« Legyen ez életünk döntő kérdése most *bőjtben*. Elég fontos ahhoz, hogy mindent félretéve tisztába jöjjünk ezzel a kér-

déssel. Nem tartozunk-e azokhoz, akik Isten elől menekülnek? El fog jönni az a nap, amikor ez nyilvánvalóvá lesz, akár akarjuk, akár nem...

A Kereszt titka.

Isten gyűlöli a bűnt, de a bűnöst végzetlenül szeretettel szereti. Ezért küldte megszületett Fiát, hogy az szenvedéséve és halálával megváltson bennünket a bűnhatalmából. Isten, Aki szent Fiával tökéletesen egy volt, ennek a Fiúnak vállára rakta az egész világ bűnét és ezáltal haraggal, sőt átokkal sujtotta Öt.

Az Úr Jézus, aki bűnt nem ismert, a bűnnel a legszorosabb érintkezésbe került: felvitte testében a fára. Kimondhatatlanul nehéz feladat volt ez.

Mivel rendelkezett az Úr, ami általa ezt a nehéz feladatot véghezvihette? Nem isteni hatalommal! Ember volt, mint mi, de bűn nélkül. A földön nem élt isteni hatalmával. Hitben, a Szentlélek ereje által, amellyel felkenetett, s irántunk, elcsétt teremtményei iránt érzett szeretete által, a mennyei Atya akarátának tökéletesen engedelmeskedve vitte véghez a váltság nagy munkáját a Kereszten.

Mielőtt ez megtörtént volna, az Úrnak nehéz harcot kellett vívnia, annyira, hogy valósággal megrettent tőle. »Keresztiséggel kell nékem megkereszteltetnem; és mely igen szorongaitatom, míglen az elvégeztetik« (Lk. 12—50). Dacára annak, hogy teljes élete szakadatlan harc volt ellenségeivel, harc a sötétség fejedelmével, mégis a leggyötrelmesebb tusát akkor kellett megvívnia, amikor mint áldozati Bárány adni akarta magát a világgért. A kuzdelemnek ez az órája volt az Emberfia engedelmességének és szeretetének legerősebb próbája.

»Atyám, ha lehetséges, müljék el tőlem e keserű pohár; mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem ahogy Te!« Így kérte Jézus háromszor mennyei Atyját, de az égből semmi felelet nem jött. A megdicsőülés hegyén, amikor az Atyát kérte, hogy dicsóitse meg az Ó nevé, a sokaság így szólt: »Mennydörgött!«, amikor a Jordánban alámerítkezett, hang hallatszott: »Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm«. Most csak egy angyal jelent meg s erősítette Öt. Ezután ismét bensőségebben imádkozott, homlokáról vércseppek hullottak, de Isten Fiának ez az imádsága sem talált meghallgattatásra. *Jézus egyedül volt.*

Nem a gyötrelmes kereszthalál, nem a lelki szenvedés, nem a bűn, amely vállán nyugodott okozta a legnagyobb fájdalmat a mi Megváltónknak. Minden szenvedések fölött való szenvedést jelentett számára az, hogy az Atya elrejtette orcáját előle. Szeretetének legnagyobb

próbája volt, hogy ha csak rövid időre is, de elvesztette az Atya jelenlétének örömet, amely régebbi megkísértéseiben olyan erőt adott néki. Eddig Atyjának szölitotta Istent, de most így kiáltott fel: »én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?«

Jézus győzött. Hitét, szeretetét, engedelmességét mindvégig megtartotta. Nem hívta segítségül az angyalok légióit, meghalt saját akaratából.

Isten meghalt! Megértjük-e ezt? Ez a halál olyan megrendítő volt, hogy sziklák repedtek meg tőle, a templom kárpítja kettéhasadt. Megnyílt az út a szent helyhez. Járuhatunk a kegyelem királyi székéhez, mert bűnünket Isten Báránya örökérvényű áldozati halála által eltörölte.

Jézus Krisztus, imádunk és dicsérünk Téged, hogy értünk meghaltál! Örökkön-örökké legyen Néked dicsőség!

Van-e igazi hited?

Egy fiatal emberrel beszélgettem. Az időjárásról és erről-arról esett szó közöttünk, míg végre komolyabb dolgok is szóba kerültek.

Beszéltem arról, hogy milyen fontos az, hogy az embernek békessége legyen Istennel. Itt erőlyesen leintett. Látja, nekem megvan az egyéni, saját hitem. Ez az én szívemből rakadt. Megengedem, hogy ennek az én hitemnek nem sok köze van ahhoz, amit a keresztyének hitnek neveznek, de én jól érzem magam ebben. Azzal, amit Ön hirdet, nem tudok mit kezdeni.«

Ez volt az utolsó szava, többet nem akart erről hallani.

Szavait végighallgatva az emberek ezreit láttam léleekben, akik alapjában ugyanúgy gondolkoznak, mint ez az ifjú.

Egy barátom beszélt el a következő élményét: Egy repülőtéren indulásra készen állt már a gép. Sietve jön egy férfi és az útlevelet kéri az indulóktól. Az egyik utas útlevelet hosszán nézi és megállapítja, hogy az nem érvényes, nem utazhat vele. Az útlevél lejárt. Az utas haragosan próbál alkudozni: »Hiszen benne van a fényképem és az én nevemre van kiállítva! Az a fő, hogy valamilyen útlevelem van!« »Óh nem, a fő dolog az, hogy jó útlevele van-e!« — volt a válasz.

Igy van ez a hittel is. Nem az a fő, hogy valamilyen hited legyen, hanem, hogy igazi hited legyen.

Ez nagyon komoly és fontos kérdés. És mi lenne más az igazi hit, mint az, amelyre Isten maga tanít bennünket Szent Lelke által. Hogy egész szívünkkel higyjünk Jézus Krisztusban, akit Isten küldött megmentésünkre, hogy szívből higy-

jünk Abban, aki a kereszten hordozta érettünk és helyettünk a büntetést.

Ez a hit békességet és örök életet szerez.

Mennyei fény.

Egy este egy csodálatos szép, ragyogó tárgyat láttam a távolban. Bíborvörös fényben izzott és szórta a sugarakat, mint ezer gyémánt. És ez nem volt más, mint egy egészen közönséges ablaküveg egy szegényes házon, amelyben a lenyugvó nap tükröződött vissza. Ennek az üvegnek a ragyogása nem a saját fényessége volt, hanem más fénynek a visszatükröződése. Miután a nap lenyugodott, nem maradt más, mint az egészen közönséges üveg, amely semmiben sem különbözött a többitől.

Láttam egyszerű, igénytelen embereket, akik szerény helyet töltöttek be az életben, de az életük világított. Fényt és szeretetet árasztottak; tudtak könnyeket letörölni, csüggedteket felemelni, tévelygőknek utat mutatni. Láttam őket és csodáltam a mennyei fényt. Ez a fény csak visszatükröződése más dicsőségnek. Az örök nap, a Keresztről kiinduló fényesség ragyogta be őket s ezt a ragyogást vitték a sötét világba, magukon hordva a Kereszt dicsőségét.

A nyáj.

Láttam, amikor a tisztára fürdetett bárányokat kiválasztották a nyájból s halottam az ijedt, kereső bégetését a többieknek. Amikor megfürdetve mind együtt voltak, újra elcsendesedtek. Ha csak egy is hiányzik a nyájból, fáj a többieknek. — Isten gyermekei, Krisztus nyája öszszetart-e így s fáj-e igazán mindnek, ha valami rést üt soraik között?!

1704. jún. 12-én egy hétköznapi prédikációban Arndt »Igaz Keresztyénségeből« a III. könyv utolsó fejezetéről akart beszélni Spener. Mialatt irta prédikációját, hirtelen gyengeség fogta el, úgy, hogy már nem bírta. A kérdéses fejezet a kereszt titkáról szólt: mikép vonattatunk mi általa Istenhez. »Azt akarja nekem Isten ezzel megmutatni« gondolta Spener rosszulletére vonatkozólag — »hogy ne prédikáljak olyanról, amit magam nem tapasztaltam.«

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Márc. 16. Zsolt. 60. Ján. 14:25—31. Jézus legnagyobb ajándéka számunkra az Ő békessége. Ebben benne van minden: a bűnbocsánat, az Isten gyermekévé való fogadtatás, az üdvösség bizonyossága, mert ha nem volnának benne, akkor nem is volna békességünk. Van-e neked?

Márc. 17. I. Móz. 27:41—28:5. Ján. 15. 1—8. Egyetlen példázata sincs ezenkívül Jézusnak, amely olyan tökéletesen kifejezné a Vele való egységet. A szőlőtő és a szőlővessző viszonya: közös élet. Ezt kell megtalálnunk magunk és Jézus közt, s ebben kell megmaradnunk.

Márc. 18. I. Móz. 28:10—22. Ján. 15: 9—17. A Jézusban maradás útja az engedelmesség és a szeretet. Ahol ezek közül valamelyik hiányzik, ott nincs igazi öröm. Öröm nélküli keresztyén élet pedig nem igazi keresztyén élet.

Márc. 19. I. Móz. 29:1—30. Ján. 15: 18—27. Mint ahogy a keresztyén élet ismertető jele belsőleg a szeretet, éppen úgy ismertető jele külsőleg a gyűlölet. Kívülről, a világ részéről gyűlölet éri a Krisztus igazi tanítványait. De vigyázzunk, hogy »ok nélkül« gyűlöljenek, vagyis, ne a bűneink miatt.

Márc. 20. I. Móz. 32:1—21. Ján. 16: 1—15. Mióta Jézus fölment a mennybe, azóta a Szentléleknek különösen nagy feladata van a földön. Ő tesz bizonyosságot Jézusról, Ő feddi meg a bűnt, Ő vezérel el az igazságra. S milyen világosan ki van fejezve a 15. versben Atya, Fiú, Szentlélek együttes munkája.

Márc. 21. IV. Móz. 21:4—9. Ján. 16: 16—24. Milyen nehezen értik meg a tanítványok Jézus szavait! De milyen türelemmel magyarázza meg őket nekik az isteni Mester! Talán te is sok mindent nem értesz még. Kérd az Ő nevében az Atyától, hogy világosítsa meg lelki szemeidet, s megkapod, amit kérsz.

Márc. 22. Ján. 8:46—59. Zsid. 9:11—15. Ján. 13:31—35. I. Pét. 1:17—25. Ján. 16: 25—33. Jézus ma is példázatokban beszél azokhoz, akik még nem tudják nélkül megérteni a lelki dolgokat. De az engedelmes lelkeket aztán mélyebbre viszi. hogy jobban megértsék Őt és gondolatait. Vágyol-e erre? Tudakozd az Irásokat, s amit megértesz, abban légy engedelmes s előbbre fogsz jutni.

Márc. 23. Zsolt. 62. Ján. 17:1—5. Eljött az óra, Jézus elvégezte a reá bízott munkát. Csak egy van még hátra, a legnagyobb: a kereszthalál. De ez már maga a dicsőség. Jézus is úgy kéri, mint megdicsőítetést. Aki a kereszthalálban felismeri Jézus dicsőségét, annak örök élete van.

Márc. 24. I. Móz. 32:22—33. Ján. 17: 6—13. Ebben az utolsó, nagy órában, Jézus minden szeretete az övé felé fordul. Azokért könyörög, nem a világért. Az Atyától kapta őket, de tudja, hogy azok éppen úgy az Atyái is. Ő most már itthagynja a földet, azért kell Öneki itt az övéiben megdicsőíttetni.

Márc. 25. I. Móz. 33:1—16. Ján. 17: 14—19. Jézus nem veszi ki az övét a világból, amely pedig gyűlöli őket. Ott kell maradniok, nem a magok, hanem a világ kedvéért. De csak úgy használhatnak a világnak, ha az Atya megszentelheti őket az igazsággal, az igével.

Márc. 26. I. Móz. 35:1—8. Ján. 17:20—26. Jézus legfőbb kérése az övéi számára, hogy azok tökéletesen egyek legyenek. Ez az Ő legfontosabb bizonyoságtételök, mert erről ismeri meg a világ, hogy Jézust az Atya küldötte. S óh, milyen nagyon hiányzik ez az egység, ez a bizonyoságtétel! Csoda-e, ha olyan kevesen térnek meg a világból?

Márc. 27. I. Móz. 35:9—15. Ján. 18: 1—11. Milyen másformán viseli magát Jézus az áruló tanítvánnyal és annak csapatával szemben, mint a tanítványok. Az Ő fegyvere itt is a szeretet, a méltóságteljes szelidség. Nem a kard, mint Péteré. Övét itt is védi, de Ő maga kész a pohár kiürítésére.

Márc. 28. Zak. 9:8—12. Ján. 18:12—27. Hogy kitudnik itt Péter önbizalmának a teljes kudarcát! Mialatt Jézus odabenn a főpap előtt csendesben vívja a maga súlyos harcát, azalatt idekűnn a tanítvány megtagadja a Vele való közösséget. Micsoda mélysege a bűnös emberi szívnek, a szelidségében is bátor jézusi szeretet mélységével szemben!

Márc. 29. Máté 21:1—9. Fil. 2:5—11. Ján. 12:1—8. Zsid. 12:1—6. Ján. 18:28—40. Jézus országa nem e világból való, azért nem érti meg e világ. Azért választja ma is inkább Barabbást, mint Jézust. De aki az igazságból való, az felismeri benne a Királyt és meghódol előtte.

Márc. 30. Zsolt. 63. Zsolt. 22:1—12. A zsoldáríró a maga szenvedéseiben próféta ihlettel mutat reá az eljövendő Messiás szenvedéseire. S a keresztfán szenvedő Jézus ráismer Önmagára a zsoldáríró felsőhajtásaiban, s önála is teljesebb joggal és igazsággal ismétli azt.

Márc. 31. Máté 20:20—28. Zsolt. 22: 13—22. Szóról-szóra teljesedtek be Jézuson a zsoldáríró szavai: az átlukasztott kezek és lábak, a kínzó szomjúság, a szétozott ruha. Erettünk szenvedte, óh, ne felejtsetd el, megváltott lélek! V. Gy-né.

